Николај РИМСКИ-КОРСАКОВ

ЦАРСКА НЕВЕСТА

опера у четири чина

Колико смо само ведрих дана провели у њему,
сваки грм нам се главом клањао,
свако дрво, с тихом нежношћу нам се дивило. – Марфа

Марија Цвијић (Марфа)

Николај РИМСКИ-КОРСАКОВ (*Николай Андреевич Римский-Корсаков*)

ЦАРСКА НЕВЕСТА (*Царская невеста*)

опера у четири чина

Либрето: Иља ТЈУМЕНЕВ, према истоименој драми Лава МЕЈА
Диригент: Микица ЈЕВТИЋ
Редитељ: Сергеј НОВИКОВ (к. г.)
Сценографкиња и костимографкиња: Марија ВИСОЦКА (к. г.)
Дизајнер светла: Руслан МАЈОРОВ (к. г.)
Аутор видео-материјала: Дмитриј ИВАНЧЕНКО (к. г.)
Кореографкиња: Верица КОЗАРЕВ КЛАРИЋ
Хор припремио: Јован ПЕЈИЋ

Улоге:
Василиј Стјепанович Собакин, трговац из Новогорода (бас): ..... Горан КРНЕТА / Страхиња ЂОКИЋ
Марфа, његова кћи (сопран): ..... Марија ЦВИЈИЋ / Андриана ПЕТРОВСКИ / Невена ЂОКОВИЋ (к. г.)
Григорије Григоријевич Грјазној, опричник (баритон): ..... Жељко Р. АНДРИЋ / Милан ОБРАДОВИЋ (к. г.)
Малюта Скуратов, опричник (бас): ..... Небојша БАБИЋ / Страхиња ЂОКИЋ
Иван Сергејевич Ликов, бојарин (тенор): ..... Ермин АШЋЕРИЋ (к. г.) / Сава ХАСТАЈЕВ (к. г.) / Стеван КАРАНАЦ
Љубаша, љубавница Грјазној (мецосопран): ..... Јелена КОНЧАР / Вишња РАДОСАВ
Јелисеј Бомелиј, царев лекар (тенор): ..... Игор КСИОНЖИК / Бранислав ЦВИЈИЋ / Душан ДАКИЋ
Домна Ивановна Сабурова, тројчева жена (сопран): ..... Свитлана ДЕКАР / Валентина МИЛЕНКОВИЋ
Дуњаша, њена кћи, Марфина пријатељица (контралт): ..... Јелена СТАНКОВ / Јована ФИЛИПОВИЋ ЋАЛИЋ / Мартина КОЉЕНШИЋ (к. г.)
Петровна, домаћица Собакиних (кључарка) (мецосопран): ..... Маја АНДРИЋ / Лаура ПАВЛОВИЋ
Царски ложач (бас): ..... Владимир ЗОРЈАН / Предраг ШЕПЕЉ
Девојка са сена (мецосопран): ..... Јована ФИЛИПОВИЋ ЋАЛИЋ / Јелена СТАНКОВ
Млади момак (тенор): ..... Бојан Здравић / Александар Толимир
Цар (нема улоге): ..... Владислав Шегуљев
Коњаник (нема улоге): ..... Давид Вјештица
Игњатевна (балетска улоге): ..... Зорана Димитријевић

Опричници, пјевачице и пјевачи, играчице, бојаринке и бојари, девојке са сена, слуге, народ
Радња се одвија у Александровој Слободи, у јесен 1572. године

Учествују: прваци солисти, Хор и Оркестар Опере и Балет СНП-а

Балет: Ирена Месарош, Јелена Дангузов, Мина Радовић, Милица Стојановић, Јована Дацин, Соња Батић, Соња Гаврилов, Дуња Поповић / Јелена Јеличић, Милица Јелић
Статисти: Владислав Шегуљев, Давид Вјештица, Лука Станковић, Милош Павлов

Концертмајстори: Владимир Ћуковић, Сергеј Шаповалов
Корепетитори: Данијела Ходоба Леш, Страхиња Ђокић, Јелена Бошњак, Глеб Горбунов
Режију одржава: Александар Николић
Асистенткиња диригента: Јелица Чукарић
Асистент редитеља: Борис Ерцеговић
Асистент сценографкиње: Виктор Девијатков (к. г.)
Асистенткиња костимографкиње: Миња Давидовић
Суфлерке: Санела Митровић, Александра Мајтан
Инспицијенткиње: Тања Цвијић, Сања Миланов
Превод либрета и обрада текста за дисплеј: Иван Свирчевић
Сарадница за руски језик у припреми представе: Андриана Петровски
Мајстор светла: Ђорђе Бедов
Мајстор тона: Владимир Огњеновић
Видео-пројекције: Радивој Дожић

Декор, костими и остала сценска опрема су израђени у радионицама СНП-а.
Представа траје: 3 сата и 10 минута (са двема паузама од 15 минута, између првог и другог чина)

Праизведба: 3. новембра 1899, Москва
Праизведба у Србији: 13. јун 1925, Народно позориште у Београду

Премијера у СНП-у: 14. новембра 2026, сцена „Јован Ђорђевић“

Иза сјаја царског двора: *Царска невеста* Римског-Корсакова

Музиколошка белешка

Николај Римски-Корсаков (1844–1908)

Опера је компонована 1898, а премијерно изведена 3. новембра 1899. у московском театру Солодовников, у оквиру Руске приватне опере Саве Мамонтова. Ова оперска институција, чији се почеци везују за 1885. годину, представљала је једно од најзначајнијих средишта руске музичке културе изван царских позоришних институција. Њен оснивач, индустријалац и филантроп Сава Мамонтов, био је посвећен афирмацији домаћег оперског стваралаштва и у великој мери допринео његовом развоју, док су у раду театра учествовали бројни истакнути музичари, попут Михаила Иполит-Иванова, Сергеја Рахмањинова и Фјодора Шаљапина. *Царска невеста* је на сцени Царских позоришта изведена тек 30. октобра 1901. године, чиме је, након почетног успеха у приватној продукцији, добила потврду свог места у руском оперском репертоару.

Књижевни предложак опере представља истоимена драма Лава Александровича Меја (1822–1862), песника и драмског писца који је у својим делима често посезао за темама из руске историје, а нарочито за животима владара. Либрето је, према композиторовом нацрту, написао Илија Тјуменев, ослањајући се на драму насталу 1849. године. Меј је као полазиште искористио историјски запис о трећем браку Ивана IV Грозног с Марфом Собакином, девојком из трговачке породице која је, након царевог избора, уздигнута у племићки сталеж. Према историјским изворима, Марфа је умрла свега две недеље након венчања, а околности њене смрти остале су неразјашњене. Сумње у тровање и дворске сплетке пружиле су писцу основу за развијање драмске приче у којој су историјске чињенице допуњене фикцијом, психолошком мотивацијом и низом трагичних обрта.

У време настанка *Царске невесте*, Римски-Корсаков је већ био афирмисан као један од најзначајнијих представника руске националне композиторске школе и члан чувене Петорке или „Моћне гомилице". Њихово стваралаштво било је обележено тежњом ка обликовању препознатљивог руског музичког израза, заснованог на народној мелодици, историјским темама и особеностима националне културне традиције. Међутим, Римски-Корсаков је током своје каријере прошао кроз значајну трансформацију. Након што је 1871. године постао професор композиције и инструментације на Конзерваторијуму у Санкт Петербургу, приступио је систематском проучавању музичке теорије и дела великих мајстора прошлости. Некадашњи противник академског контрапункта и

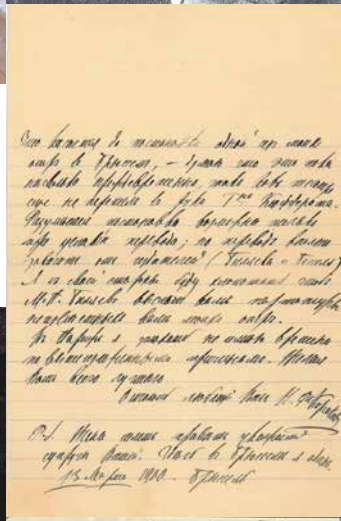

Дом-музеј Римског-Корсакова у Тихвину

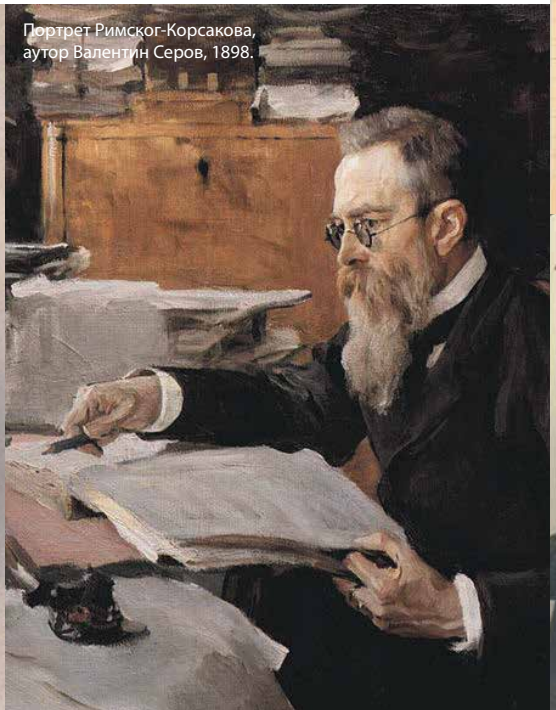

Млади Римски-Корсаков

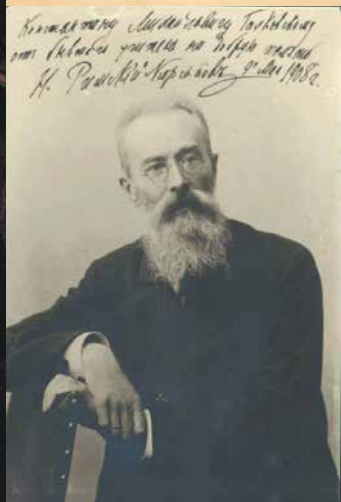

Надежда Забела Врубел
као Марфа
на премијери 1899.

Портрет Римског-Корсакова,
аутор Валентин Серов, 1898.

полифоније постао је њихов предани познавалац и заговорник, истовремено развијајући изузетну вештину оркестрације. Његово искуство у раду са оркестрима и дириговању, као и проучавање инструменталних могућности, пресудно су утицали на обликовање препознатљивог звучног света његових каснијих опера.

У том смислу, *Царска невеста* представља дело у којем се преплићу два важна аспекта композиторове уметничке личности: наслеђе руске националне школе и тежња ка овладавању традиционалним европским оперским формама. За разлику од Мусоргског, који је у својим историјским операма настојао да приближи музички израз природном ритму говора и психолошкој непосредности драмске ситуације, Римски-Корсаков у овом остварењу бира изразито лирски, формално заокружен и вокално оријентисан приступ. Царска невеста припада типу опера са нумерама, у којој се драмски ток развија кроз низ јасно обликованих музичких целина: арија, ансамбала, хорова и оркестарских међуставова. Оваква концепција може се посматрати и као својеврсна реакција на Вагнеров принцип компоновања непрекидног музичког тока, чији је утицај у то време био снажно присутан.

Радња опере одвија се у време владавине Ивана IV Грозног. Григориј Грјазној, царски опричник, заљубљен је у Марфу Собакину, која је већ верена за бојара Ивана Ликова. Занемарујући своју љубавницу Љубашу, Грјазној од царског лекара Бомелија тражи љубавни напитак којим би освојио Марфу. Љубаша прислушкује њихов разговор и одлучује да се умеша у његове планове. У међувремену, цар Иван Грозни бира Марфу за своју будућу супругу, изненадивши окупљене на прослави њене веридбе са Ликовом. Грјазној, уверен да је у Марфин напитак ставио средство које ће пробудити њену љубав, не слути да га је Љубаша заменила отровом. Марфа убрзо тешко оболи, док Ликов, по Грјазнојевој наредби, бива оптужен за покушај њеног убиства и погубљен. Када сазна за Ликовљеву смрт, Марфа губи разум. Грјазној признаје да јој је дао напитак и, сазнавши да је био отрован, тражи да буде погубљен. Љубаша открива да је заменила напитке, а Грјазној је у наступу беса убија. Док га одводе у затвор, Марфа га, у помраченој свести, препознаје као свог вољеног Ликова и позива га да је поново посети, а убрзо потом умире.

Римски-Корсаков користи богатство мелодијског израза, хармонских промена и оркестарских боја како би дочарао унутрашња стања ликова и постепено појачавао осећај неизбежне трагедије. Његов однос према лајтмотивима ближи је поступцима Вердија него Вагнера: карактеристичне теме не функционишу искључиво као ознаке одређених ликова или појмова, већ се враћају као музичка сећања, призивајући претходне догађаје и емоционалне ситуације. Посебно је занимљив

мотив цара, који се у опери не појављује као певачка улога, већ као неми лик. Композитор његово присуство наглашава оркестарским средствима, користећи тему из своје раније опере *Псковичанка*, коју је публика могла да препозна и повеже са ликом Ивана Грозног.

Овај мотив, међутим, представља тек један од начина на који композитор гради драмски израз опере, у којем оркестар заузима посебно место, много више од пратеће функције. Његова улога огледа се у обликовању атмосфере, осликавању емоционалних стања и повезивању појединачних сцена у кохерентну драмску целину. Римски-Корсаков се служи карактеристичним бојама дрвених и лимених дувачких инструмената, слојевитом и богатом фактуром гудачких инструмената и променама текстуре како би остварио контраст између спољашње свечаности и унутрашњег немира ликова. У тренуцима највеће напетости посеже за неочекиваним хармонским обртима, чиме нарушава осећај тоналне стабилности и појачава утисак психолошке узнемирености. Такви поступци нарочито долазе до изражаја у Грјазнојевој музици, као и у завршним сценама Марфине душевне растројености.

Посебно место у партитури заузимају хорови, који не представљају само декоративни елемент, већ доприносе изградњи историјског и друштвеног амбијента. Њихова улога нарочито је значајна у првој сцени, током гозбе у Грјазнојевој кући, где се раскош и привидна безбрижност колективног славља постављају у оштар контраст са драмом која се одвија у животима главних јунака. Фугални поступци и сложена полифона структура појединих хорских одсека сведоче о композиторовом овладавању традиционалним техникама, али истовремено показују како се наслеђе прошлости може укључити у жив и непосредан сценски израз.

Управо у завршним сценама најјасније се испољава једна од кључних уметничких вредности *Царске невесте*: способност Римског-Корсакова да кроз лирски израз прикаже најдубље људске патње, без ослањања на спољашњу драматичност или спектакуларне сценске ефекте. Трагедија настаје искључиво из људских поступака, слабости и неузвраћених осећања, док историјски амбијент представља оквир унутар којег се разоткривају механизми моћи, страха и насиља. Иако је заснована на руској прошлости, опера превазилази границе националног и историјског контекста, обраћајући се публици кроз теме које остају универзално препознатљиве. Својим мелодијским и хармонским богатством, виртуозном оркестрацијом, уравнотеженом формалном концепцијом и изузетном способношћу психолошког нијансирања, *Царска невеста* представља једно од најзначајнијих остварења руске оперске традиције с краја 19. века.

Ивана Ножица
музикологиња на Академији уметности у Новом Саду

Андриана Петровски (Марфа)

Жељко Р. Андрић (Грјазној)

Милан Обрадовић (Грјазној)

Ермин Ашћерић (Ликов)

Микица Јевтић, фото: Емир Мемедовски

Најједноставније мелодије за најсложенија људска осећања

Реч диригента

У опери *Царска невеста* Николај Римски-Корсаков открива једну другачију страну свог композиторског генија. Мајстор раскошне оркестрације и фантастичних музичких светова овога пута окреће се човеку, његовим осећањима, страстима и унутрашњим сукобима. У средишту музичког језика налази се мелодија. Враћајући се традиционалним оперским формама, великим аријама и ансамблима, композитор ствара изузетно богат вокални свет, у којем се преплићу широке кантилене, интонације руске народне песме и префињена оркестрација. Музика овде не прати само драмску радњу, већ открива и оно што ликови нису у стању да изговоре. Посебно је потресан контраст између нежне, готово нестварне чистоте Марфине музике и дубоко људске патње Љубаше.

Управо у тој способности да најједноставнијом мелодијом изрази најсложенија људска осећања видим највећу снагу овог дела. *Царска невеста* нас подсећа да љубав и страст нису увек исто и колико лако оно што доживљавамо као љубав може постати узрок туђе несреће.

Микица Јевтић, диригент

Микица Јевтић (1977), диригент Српског народног позоришта, рођен у Хорбу (Немачка). Студије дириговања завршио је 2003. на Националној музичкој академији Украјине, у Кијеву (проф. Алин Власенко), где је паралелно похађао, и дипломирао, на Одсеку за хармонику (проф. Павел Фењук). Од 2001. до 2003. био је диригент Симфонијског оркестра и Оркестра Оперског театра града Дњепропетровска. С Гудачким оркестром Кијевске музичке школе наступао је у Шпанији, Пољској, Немачкој, Португалији, а имао је и бројне концерте с Националним симфонијским оркестром Украјине. Од 2005. је радио као диригент оркестра Музичке школе у Шапцу, а од 2011. стални је диригент Опере СНП-а. Сарађује са Заводом за културу Војводине, Војвођанским симфонијским оркестром, Зрењанинским камерним оркестром и Ансамблом за савремену музику „2К+", с којим афирмише дела домаћих композитора.

На репертоару СНП-а су му заступљена дела: Чајковског, Вердија, Моцарта, Римског-Корсакова, Прокофјева, Пучинија, Доницетија, Минкуса, Адама, Орфа, Калмана, Теодоракиса, Дивјаковића, дириговао је бројним гала концертима СНП-а. Добитник је прве награде на 1. Међународном такмичењу диригената „Стефан Турчак" у Кијеву 2006.

Похитај што пре, мајчице рођена,
да драго своје дете за венчање опремиш.
Данас сам се зарекла да ћу те разиневити,
вољеног свог да ћу одбити. – Љубаша

С ума ми не силази лепотица!
И радо бих је заборавио,
но за заборав снаге немам. – Грјазној

Јелена Кончар (Љубаша)
Жељко Р. Андрић (Грјазној)

Сергеј Новиков

Царска невеста – између историјских интрига и емоција

Реч редитеља

Царска невеста је бисер међу делима најплоднијег руског оперског композитора – Н. А. Римског-Корсакова, који је написао 15 опера, од којих су половина бајке и народне епске песме (билине). Међутим, *Царска невеста* је драма стварних историјских личности. Судбина обичног човека који је постао предмет државних интереса јесте трагедија Марфе Собакине, коју је цар неочекивано изабрао за своју невесту.

Опера Римског-Корсакова говори о љубави у позадини интрига на царском двору Ивана Грозног на заласку опричнине, што радњу чини слојевитом и занимљивом. Друштвени статуси вртоглаво расту и исто тако нагло падају, разбијајући се о сурове обичаје 16. века.

Музички је ово дело уобличено с математичком прецизношћу – лајтмотиви не само главних и споредних ликова, већ чак и појединих предмета (на пример, лајтмотив напитка) мајсторски су испреплетени и распоређени у функцији драматургије.

Царска невеста је једна од најпопуларнијих опера Римског-Корсакова, што јој обезбеђује успешан сценски живот не само у Русији већ и на европским сценама.

Сергеј Новиков, редитељ

Сергеј Новиков (1977), рођен је у Нижњем Новгороду. Завршио је нижу музичку школу (одсек виолончело) и средњу музичку школу (одсек за солисту оркестра – алт саксофон) и диригента (1996). Дипломирао је на Филолошком факултету државног универзитета „Н. И. Лобачевски“, смер новинарство, у родном месту. Добитник је награде међународног такмичења младих оперских редитеља „Нано-опера“ (Москва), лауреат је националне оперске награде „Оњегин“ у категорији Редитељ године (2025), и добитник је „Златне маске“ за извођење опере *Семјон Котко*, С. Прокофјева (2026).

Полусценско извођење *Реквијема* Ђ. Вердија, приређено поводом Дана сећања на браниоце опкољеног Љењинграда, одржано је у Москви и Санкт Петербургу (2019, дир. В. Федосејев), а касније и у Новосибирску, Краснојарску, Нижњем Новгороду, Минску и Иркутску. Режирао је 18 оперских и оперетских дела у Бољшом театру, Хеликон опери, Маријинском театру, Астраханском театру опере и балета, Михајловском театру, Краљевској опери у Стокхолму, сарађивао с диригентима: В. Гергијев, Ф. Селиванов, А. Рудин, Д. Синьковски, Д. Јуровски, В. Воронин и др.

Режије: *Јоланта*, Чајковски (2019, Москва; 2021, Стокхолм), *Опричник*, Чајковски (2021, С. Петербург; 2023, Краснојарск; 2024, Новосибирск); *Лакме*, Делиб (2022, Краснојарск; 2023, С. Петербург); *Плавобради*, Офенбах (Краснојарск), *Евгеније Оњегин*, Чајковски (Москва); *Червички*, Чајковски (Москва); *Аријадна на Наксосу*, Р. Штраус (С. Петербург), *Русалка*, А. Даргомижски (2016, Москва; 2024, Астрахан), *Саламбо*, Мусоргски (Москва), *Турандот*, Пучини (Краснојарск), *Норма*, Белини (С. Петербург), *Борис Годунов*, Мусоргски (Москва), *Ана Болен*, Доницети (Москва), *Семјон Котко*, Прокофјев (Москва), *Рат и мир*, Прокофјев (Астрахан), *Риголето*, Верди (Нижњи Новгород; Краснојарск), *Травијата*, Верди (Новосибирск), *Прича о правом човеку*, Прокофјев (Москва).

Вишња Радосав (Љубаша)
Милан Обрадовић (Грјазној)

Садржај

Први чин – Велика одаја у дому опричника Григорија Грјазног. Прошло је време када је он своју врелу крв гасио младом девојачком лепотом и није више што је некад био (арија Грјазнога *С ума нейдёт красавица!*). Сад је истински заљубљен у Марфу, а Марфин отац га је одбио, јер је његова кћи обећана Ивану Ликову, који се недавно вратио из иностранства. Грјазној још не зна шта ће учинити, али је одлучан да се та женидба неће догодити. Зато је позвао госте с тајном мишљу да би задобио повереље Ликова и да се упозна с немачким лекаром Бомелијем. Госте предводи Маљута, слуге износе пиће, јело, Ликов прича о свом путовању (ариозо Ликова *Иное всё, и люди, и земля*). Певачи забављају госте песмом и плесом (плес са хором *Как за речень-кой яр-хмель вокруг кустика вьётся*). Улази Љубаша, љубавница Грјазног. Маљута је моли да им отпева песму која у срце дира (песма Љубаше *Снаряжай скорей, матушка родим*...). Гости се разилазе, Бомели остаје сам на молбу домаћина. Грјазној га моли за љубавни напитак којим би стекао девојачку наклоност, а све то прислушкује Љубаша. Након што Бомели оде, Љубаша покушава да задржи Грјазног и поврати његову љубав али узалуд (дует Љубаше и Грјазног).

(*Пауза*)

Други чин – Јесење је вече, народ излази из манастира. У страху, људи се склањају с пута опричницима који се појављују и разговарају о предстојећој царској церемонији венчања за коју су доведене лепе девојке из целе Русије. Марфа, њена пријатељица Дуњаша и дадиља Петровна излазе из манастира, враћају се кући (арија Марфе *В Новгороде мы рядом с Ваней жили*). Сусреће их неколико коњаника, а један од њих је Иван Грозни. Марфа не препознаје цара, али је уплашена његовим проницљивим погледом. Појављују се трговац Собакин и Ликов, сви улазе у кућу Собакиних.

Љубаша се прикрада између кућа, долази од Марфиног дома. Она је занемела пред Марфином лепотом и схвата да не може да се такмичи с њом. Зато Љубаша тражи од Бомелија напитак како би убила своју супарницу, а он за узврат тражи од ње да проведе ноћ с њим. За то време из дома Собакиних чују се весели разговор и смех. Љубаша срамом скупо плаћа љубав према Грјазном и пристаје да је Бомели одведе (арија Љубаше *Вот до чего я дожила*...).

(*Пауза*)

Трећи чин – Собакин код куће прима Ликова и Грјазног који инсистира да буде кум (ариjета Грјазног *Что сделал бы?*). Док они чекају девојке које сваког тренутка треба да се врате с мајком Дуњаше Сабурове, Собакин доноси крчаг. Улази Домна Сабурова и у журби почиње с причом како је цар дуго разговарао с њеном Дуњашом, и како је Марфи упутио само поглед (ариозо Сабурове *Вот, батюшка, впустили нас в хоромы...*). Верујући да је цар изабрао неку другу, Собакин одлучује да прослави вереничку забаву своје кћери и Ликова (арија Ликова *Туча ненастная мимо промчалася*). Као кум, Грјазној пуни чаше вином за будуће младенце и неопажено убацује у Марфину чашу напитак који је добио од Бомелија; али он није свестан да је Љубаша већ заменила његов напитак својим отровом. Према обичају, чаше се морају испити до дна. Невеста Марфа не успева ни да испразни своју чашу, кад се појавише бојари предвођени Маљутом. Он објављује да је цар изабрао Марфу Собакину за своју невесту.

Четврти чин – У одајама царског двора. Собакин је замишљен: његова кћи се неочекивано разболела након што је проглашена царском невестом (арија Собакина *Забылася... авось, полегче будет*). Појављује се Грјазној. У име цара он објављује да је Ликов под мучењем признао да је отровао Марфу поганим напитком те да је погубљен. Чувши ову стравичну вест, Марфа губи разум, чини јој се да је у врту са својим вољеним. Обраћајући се Грјазном, она зове свог Ликова, сања о венчању с њим и сећа се избора за царску невесту само као ружног сна.
Грјазној не може да поднесе овај призор, грешник је и открива да је он је тај који је дао Марфи напитак и који је оклеветао свог супарника! Кроз масу пролази Љубаша. Она пред свима признаје да је љубавни напитак заменила отровом. Сви су у чуду, Грјазној се маши за нож. Љубаша му говори да јој је уништио душу, а да њега ни њене сузе нису дотакле, стога је спремна да умре. Грјазној је проклиње и убија је. Бојари хватају Грјазног, а он, пре него што га одведу, тражи само једно – да се опрости од Марфе. Крај.

Небојша Бабић (Мађута) и чланице балетског ансамбла

Јелена Кончар (Љубаша) и Игор Ксионжик (Бомелиј)

Горан Крнета (Собакин)

Бранислав Цвијић (Бомелиј)

Валентина Миленковић (Домна) и Ермин Ашћерић (Ликов)

Чланице балетског ансамбла

Јелена Кончар (Љубаша)

Марија Висоцка

Сцена – костим

Марија Александровна Висоцка је сценографкиња и костимографкиња из Москве. Дипломирала је 2011. на Московској државној академији уметности, на Факултету за дизајн (Графички дизајн). Године 2018. дипломирала је на Московском државном академском уметничком институту „В. И. Суриков", на Факултету сликарства (атеље за позоришну сценографију и сликарство). Од 2018. до 2020. била је уметница-приправница у креативним радионицама Руске академије уметности. Од 2023. је главна сценографкиња Краснојарског државног позоришта опере и балета „Д. А. Хворостовски".

Креирала је костиме и сценографију претежно за опере: *Турандот* Ђ. Пучинија, балет *Корсар* А. Адама, *Риголето* Ђ. Вердија, *Лакме* Л. Делиба, *Јоланта* П. И. Чајковског, балет *Ромео и Јулија* С. Прокофјева, *Боеми* Ђ. Пучинија, *Орфеј и Еуридика* В. Глука, *Черевички* П. И. Чајковског, *Евгеније Онегин* П. И. Чајковског, *Борис Годунов* М. Мусоргског, *Русалка* А. Даргомижског, оперета *Плавобради* Ж. Офенбаха, *Снегурочка* Н. Римског-Корсакова и друге.

Чланови Мушког хора

Невена Ђоковић (Марфа)

Чланови хорског ансамбла

Андриана Петровски (Марфа) и
Мартина Колеушић (Дуњаша)

Небојша Баабић (Мађута) и
Игор Ксионжик (Бомелиј)

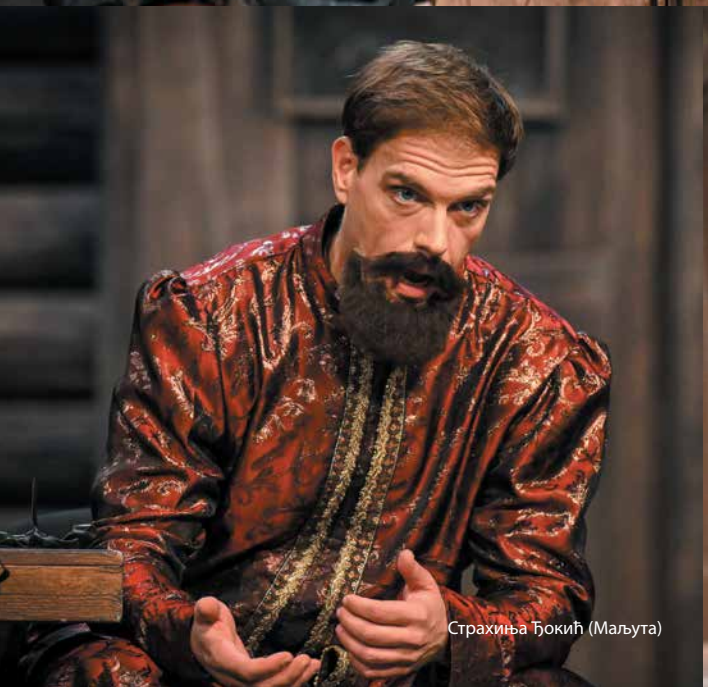

Марија Цвијић (Марфа) и
Јелена Станков (Дуњаша)

Страшна олуја је мимо нас прошла,
сунашце нас је поново обасјало
Вратили су ми те, прекрасна,
срећна нас судбина опет чека. – Ликов

Ермин Ашћерић (Ликов)

Страхиња Ђокић (Мађута)

Маја Андрић (Петровна)

Марија Цвијић (Марфа) и
Јована Филиповић Ћалић (Дуњаша)

Лаура Павловић (Петровна)

Диригент Микица Јевтић
са Оркестром Опере на проби

Редитељ Сергеј Новиков
и асистент редитеља Борис Ерцеговић на проби

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НОВИ САД
Позоришни трг 1, 21101 Нови Сад
Телефон: 021 / 6621 411 (централа)

За издавача | Жељко Р. АНДРИЋ, в. д. управника

Уредник | Ивана ИЛИЋ КИШ
Идејно решење плаката | Сергеј НОВИКОВ
Обликовање плаката | Соња ВИДАКОВИЋ САВИЋ
Фотографије с пробе | Марија ЕРДЕЉИ
Графички уредник | Ђорђе ЛАБАТ
Компјутерски слог | Љиљана БИЛБИЈА
Сарадници уредника | Ладо ЛЕШ, Слађана РАЈКОВИЋ КРЊАИЋ

Штампа | BiroGraf Comp doo, Земун
Тираж 800

166. сезона 2026/2027.

www.snp.org.rs